

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่องวิจัย การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่นโดยการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชล-พณิชยการ

ชื่อผู้วิจัย นางสาวจิตติมา บัวบาน

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาพื้นฐาน

วุฒิการศึกษา ปริญญาตรีศึกษาศาสตร์การศึกษามหาวิทยาลัยบูรพา

การติดต่อผู้วิจัย วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ เบอร์โทรศัพท์มือถือ 061-2592992

E-mail chockalat_pup@hotmail.com

ปีที่ทำวิจัยเสร็จ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565

ประเภทงานวิจัย วิจัยการเรียนการสอน (ชั้นเรียน)

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่นโดยการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น โดยการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการและเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่เรียนโดยการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่1 ห้อง 1 จำนวน 29 คน เป็นการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่1 ก่อนและหลังเรียนพบว่าคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2.การประเมินความพึงพอใจ พบว่านักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ มีความพึงพอใจโดยรวมคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.29 อยู่ในระดับมาก

ความสำคัญของปัญหา

จากนโยบายทางการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาตินั้นต้องการที่จะพัฒนาการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ประโยชน์ที่ผู้เรียนได้รับ พร้อมทั้งปลูกฝังให้ผู้เรียนรู้จักแสวงหา ความรู้ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน และมีนิสัยรักการเรียนรู้ตลอดชีวิต ดังนั้นการพัฒนาการเรียนรู้อาจจะควรเริ่มที่ สถานศึกษาทุกแห่ง ดำเนินการพัฒนา กระบวนการเรียนรู้และจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ผสมผสานอยู่ในกระบวนการเรียนรู้และการจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง ตลอดเวลา ผู้สอนต้องยึดหลักการบูรณาการในการจัดการเรียนการสอน ทั้งนี้เพราะการจัดการศึกษามีจุดมุ่งหมาย ที่จะให้ผู้เรียนมีความสมบูรณ์ทั้งทางด้าน ร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ มีคุณธรรม จริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข โดยใช้การวิจัยในชั้นเรียนมาเป็นส่วนหนึ่งของ กระบวนการเรียนรู้ เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้แก้ปัญหาพัฒนาการเรียนการสอนและทำการเผยแพร่ให้เกิดประโยชน์ต่อไป การจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่นนั้น ผู้สอนต้องมุ่งเน้นก้านการสื่อสาร ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียนที่ถูกต้องและเป็นไปตามหลักการที่กำหนด ในช่วงแรกได้จัดการเรียนการสอนแบบบรรยาย อธิบาย โดยอาจารย์ผู้สอนเป็นหลักส่งผลให้การเรียนการสอนเกิดความเบื่อหน่าย ไม่ตื่นเต้น ไม่น่าสนใจ ทำให้เกิด กระบวนการเรียนรู้ที่ไม่ค่อยดี ไม่บรรลุตาม วัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้เท่าที่ควร ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ไม่ดีเท่าที่ควร และยังพบว่าคณาจารย์จะเลือกอยู่กลุ่มเดียวกับเพื่อนที่ตนเองสนิทขาดปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนคนอื่นๆ ในห้องเมื่อมอบหมายงานให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำงานพบว่านักเรียนขาดการวางแผนการทำงานนักเรียนบางคนจึง ไม่ทราบบทบาทและหน้าที่ของตนเองอย่างชัดเจนภาระงานจึงตกอยู่ที่นักเรียนบางคนในกลุ่มเท่านั้นทำให้ส่งงานไม่ทันตามกำหนดและผลงานยังมีข้อบกพร่อง แต่เมื่อมอบหมายงานให้นักเรียนทำคนเดียว ผลงานของนักเรียนส่วนใหญ่ จะมีข้อบกพร่องน้อยกว่าผลงานของกลุ่มแสดงให้เห็นว่านักเรียนยังขาดพฤติกรรมการทำงาน

จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนจึงมีความสนใจว่าแนวทางหนึ่งที่จะทำให้ผู้เรียนมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น โดยใช้วิธีจัดการเรียนรู้ “แบบเพื่อนช่วยเพื่อน” ในการจัดการเรียนรู้แบบ เพื่อนช่วยเพื่อน คือ วิธีการสอนโดยการจับคู่ เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนที่มีผลการเรียนดีจับคู่ดูแลและให้ คำปรึกษาแก่ผู้ที่มีผลการเรียนอ่อน การเรียนรู้วิธีนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีความสามัคคีรักใคร่กัน เกิดความรักความผูกพัน มีความสุขในการเรียนรู้ และยังทำให้ผู้เรียนที่มีผลการเรียนดีมองเห็นคุณค่าในตนเองและเกิดความภาคภูมิใจในตนเองที่มีโอกาสได้ช่วยเหลือเพื่อน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่นก่อนและหลังเรียนโดยการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพาณิชย์การ
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่เรียนโดยการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพาณิชย์การ

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่นโดยการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน หลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

2. นักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนรายวิชาภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่นโดยการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ

ขอบเขตการวิจัย
ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากร นักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 5 ห้อง จำนวน 128 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้อง ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 ห้อง 1 จำนวน 29 คน โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย คือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 เริ่มวันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ. 2565 ถึงวันที่ 31 สิงหาคม พ.ศ. 2565 โดยใช้เวลาในการทดลองจำนวน 2 แผนแผนละ 2 ชั่วโมง
4. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
 - 4.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
 - 4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยมีการจับคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีผลการเรียนที่ดีกว่ากับผู้ที่มีผลการเรียนต่ำกว่า เพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกันในขณะที่ทำการเรียนการสอน
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนในการพัฒนาการเรียนรายวิชาภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น โดยการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน วัดได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน
3. ความพึงพอใจ หมายถึง เป็นความรู้สึกของบุคคลในทางบวก ความชอบ ความสบายใจ ความสุขใจต่อสภาพแวดล้อมในด้านต่าง ๆ หรือเป็นความรู้สึกที่พอใจต่อสิ่งที่ทำให้เกิดความชอบ ความสบายใจ และเป็นความรู้สึกที่บรรลุถึงความต้องการ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ได้รับความรู้ใหม่ๆ เกิดความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิชาการ
2. ทำให้ได้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนได้
3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าให้แก่ผู้ที่สนใจ
4. เพื่อเป็นประโยชน์แก่สถาบัน หน่วยงานที่สนใจ

แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-Assisted Learning Strategies)

- 1.1 ความหมายกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

กิจกรรมกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นแนวความคิดที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีโอกาสเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นการกระจายบทบาทการสอนจากครูไปสู่ นักเรียนนับว่าเป็นวิธีการสอนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางและได้มีผู้กล่าวถึงความหมายไว้ดังนี้

ชูศรีวงศ์รัตน์และคณะ (อ้างใน ประพนอม ดอนแก้ว. 2550, หน้า 12) กล่าวว่าการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-Assisted Learning) เป็นการเรียนรู้โดยให้นักเรียนช่วยเพื่อนซึ่งกันและกันแทนที่ครูจะเป็นผู้สอนโดยตรงเป็นการสอนกันตัวต่อตัวที่เพื่อนอาจช่วยเหลือแนะนำเพื่อนโดยตรงหรือใช้สื่อการเรียนรู้อื่นมาประกอบเช่นแบบฝึกหนังสือเรียนเล่มเล็กบทเรียนสำเร็จรูปวีดิทัศน์คอมพิวเตอร์ช่วยสอนและการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนซึ่งมีลักษณะเป็นการเรียนรู้ระหว่างกันถ้าครูผู้สอนและผู้เรียนคุ้นเคยกับการเปลี่ยนแปลงเรียนรู้ซึ่งกันและกันโดยครูเป็นที่ปรึกษาและคอยดูแลนักเรียนตลอดเวลา

สุคนธ์สินธพานนท์และคณะ (อ้างใน ประพนอม ดอนแก้ว. 2550, หน้า 12) กล่าวว่ากลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นวิธีการสอนวิธีหนึ่งที่สืบทอดเจตนารมณ์ของปรัชญาการศึกษาที่ว่า learning by doing ตามแนวทฤษฎีของ John Dewey โดยเน้นการให้นักเรียนมีการรวมกลุ่มเพื่อการทำงานร่วมกันหรือการปฏิบัติในกิจกรรมการเรียนการสอนอาจกล่าวได้ว่าการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนนั้นเป็นการส่งเสริมระบอบประชาธิปไตยและยังมุ่งให้ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในเกณฑ์ต่ำได้รับประโยชน์จากเพื่อนนักเรียนที่เก่งกว่าหรือมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอยู่ในเกณฑ์สูง

Imel (อ้างใน ประพนอม ดอนแก้ว. 2550, หน้า 12) กล่าวว่ากลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนหมายถึงกระบวนการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนจับคู่สอนกันเอง

Thomas (อ้างใน ประพนอม ดอนแก้ว. 2550, หน้า 12) กล่าวว่ากระบวนการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงกว่าและได้รับการฝึกฝนรวมทั้งอยู่ภายใต้ความควบคุมจากครูผู้สอนช่วยเหลือผู้เรียนคนอื่นในการเรียนโดยเป็นผู้เรียนที่อยู่ระดับชั้นเดียวกัน

Topping (อ้างใน ประพนอม ดอนแก้ว. 2550, หน้า 13) กล่าวว่ากลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนหมายถึงการจัดกิจกรรมการสอนเพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้และทักษะโดยการให้ความช่วยเหลือสนับสนุนจากเพื่อนร่วมชั้นที่ได้จากการจับคู่กันโดยผู้เรียนทั้งคู่ช่วยเหลือกันเรียนและได้เรียนรู้ซึ่งกันและกันโดยอาศัยการกระทำผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนโดยรับบทบาทเป็นนักเรียนผู้สอนและนักเรียนผู้เรียนอีกทั้งยังเป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยการวางแผนขั้นตอนการดำเนินงานอย่างเป็นระบบรวมถึงมีการฝึกหัดนักเรียนผู้สอนให้ทำหน้าที่ของตนอย่างมีประสิทธิภาพ

Kohn and Vajda (1975, p. 379-390) ได้กล่าวสนับสนุนว่าวิธีสอนแบบใช้เพื่อนช่วยหมายถึงวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการเรียนเป็นคู่หรือกลุ่มย่อยโดยร่วมกันทำกิจกรรมทุกทักษะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ช่วยเหลือกันและมีปฏิสัมพันธ์กันโดยใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อเจรจาหาความหมายด้วยตนเองครูเป็นเพียงผู้ทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำและช่วยจัดกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนโดยให้ผู้เรียนรับผิดชอบกระบวนการเรียนเอง

Maheady, Mallette, Harper, Sacca and Pomerantz (1994, p. 271) กล่าวถึงวิธีการเรียนรู้แบบใช้เพื่อนช่วยว่าเป็นวิธีสอนอีกวิธีทางเลือกหนึ่งที่มีประสิทธิภาพในการส่งเสริมความรู้ความสามารถทางวิชาการ (Academic Performance) แก่ผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้เนื่องจากเป็นวิธีสอนที่มีการจัดกิจกรรมเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีบทบาทและมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและส่งผลให้เกิดความกระตือรือร้นในการเรียนจากความหมายดังกล่าวข้างต้นกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนหมายถึงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยมีการจับคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีทักษะการเคลื่อนไหวทางกายในการเล่นวอลเลย์บอลดีกว่ากับผู้ที่มีทักษะการเคลื่อนไหวทางกายในการเล่นวอลเลย์บอลต่ำกว่าเพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกันในขณะที่ทำกิจกรรมโดยผู้เรียนที่ทำหน้าที่เป็นนักเรียน

ผู้สอนซึ่งได้รับการฝึกอบรมแนวทางการเคลื่อนไหวทางกายทักษะแต่ละกิจกรรมการเสริมแรงทางบวกการให้กำลังใจการให้รางวัลเพื่อช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนและส่งเสริมให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรวมถึงมีการจัดทีมเพื่อแข่งขันโดยผู้เรียนแต่ละคู่ทำกิจกรรมตามแบบฝึกทักษะการเคลื่อนไหวทางกายในการเล่นวอลเลย์บอลจำนวน 10 กิจกรรมผู้เรียนที่ทำหน้าที่เป็นนักเรียนผู้สอนเป็นผู้อธิบายและสาธิตให้กับนักเรียนผู้เรียนรวมทั้งนำฝึกทักษะแต่ละกิจกรรมเมื่อนักเรียนผู้สอนเพิ่มทักษะแต่ละกิจกรรมให้กับตนเองและนักเรียนผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทักษะใหม่ให้กับตนเองด้วยแล้วผู้เรียนแต่ละคู่ผลัดเปลี่ยนสลับบทบาทกันเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำหน้าที่เป็นทั้งนักเรียนผู้สอนและนักเรียนผู้เรียน

1.2 รูปแบบกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

นักการศึกษาหลายคนได้ประมวลการสอนที่มีแนวคิดจากกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนไว้หลากหลายรายละเอียดดังนี้

Miller, Barbeta and Heron (อ้างใน ประพนอม ดอนแก้ว. 2550, หน้า 14) ได้กล่าวถึงรูปแบบกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนไว้หลายรูปแบบดังนี้

1. การสอนโดยเพื่อนร่วมชั้น (Classwide-Peer Tutoring) เป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทั้งสองคนที่จับคู่กันมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนทั้งสองสลับบทบาทเป็นทั้งนักเรียนผู้สอนที่คอยถ่ายทอดความรู้ให้แก่กันนักเรียนผู้เรียนและนักเรียนผู้เรียนซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการสอน

2. การสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น (Cross-Age Peer Tutoring) เป็นการสอนที่มีการจับคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกันโดยให้ผู้เรียนที่มีระดับอายุสูงกว่าทำหน้าที่เป็นผู้สอนและให้ความรู้ซึ่งผู้เรียนทั้งสองคนไม่จำเป็นต้องมีความสามารถทางการเรียนที่แตกต่างกันมาก

3. การสอนโดยการจับคู่ (One-to-One Tutoring) เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงกว่าเลือกจับคู่กับผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำกว่าด้วยความสมัครใจของตนเองแล้วทำหน้าที่สอนในเรื่องที่ตนมีความสนใจมีความถนัดและมีทักษะที่ดี

4. การสอนโดยบุคคลที่บ้าน (Home-Based Tutoring) เป็นการสอนที่ให้บุคคลที่บ้านของผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสอนให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาความรู้ความสามารถแก่บุตรหลานของตนระหว่างที่บุตรหลานอยู่ที่บ้าน

Maheady (1994, p. 269-289) ได้รวบรวมกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนดังนี้

1. การสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น (Cross-Age Tutoring) เป็นการสอนที่มีการจับคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกันโดยให้ผู้เรียนที่อยู่ในระดับชั้นสูงกว่าหรือผู้เรียนที่มีอายุกว่าซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลและความควบคุมของครูผู้สอนเป็นผู้รับผิดชอบช่วยเหลือและถ่ายทอดความรู้แก่ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนน้อยกว่า

2. การสอนโดยการสลับบทบาท (Reverse-Role Tutoring) เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนจับคู่กันทำกิจกรรมโดยเป็นการจับคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีระดับอายุมากกว่าแต่เป็นผู้ที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำกว่าหรือเป็นผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้กับผู้เรียนที่อายุน้อยกว่าแต่มีระดับสติปัญญาที่อยู่ในระดับปกติผู้เรียนทั้งสองจะได้สลับบทบาทกันเป็นทั้งนักเรียนผู้สอนซึ่งเป็นผู้ที่ถ่ายทอดความรู้และนักเรียนผู้เรียนซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการสอนการสอนนี้ยังเป็นการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกรับรู้คุณค่าในตนเอง

3. การสอนโดยเพื่อนร่วมชั้น (Classwide-Peer Tutoring) เป็นการสอนที่มีการจัดกิจกรรมโดยครูแบ่งผู้เรียนออกเป็นสองทีมภายในแต่ละทีมมีการจับคู่กันเพื่อร่วมกันทำกิจกรรมผู้เรียนแต่ละคู่จะได้สลับบทบาทกันเป็นทั้งนักเรียนผู้สอนและนักเรียนผู้เรียนในขณะทำกิจกรรมหากนักเรียนผู้เรียนทำสิ่งใดได้ถูกต้องจะได้รับการเสริมแรงจากนักเรียนผู้สอนเพื่อนเป็นการสร้างกำลังใจแก่นักเรียนผู้เรียนและการสอนนี้ยังเป็นวิธีสอนที่สร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนอีกด้วยเนื่องจากการแข่งขันระหว่างทีมมีการประกาศทีมที่ชนะและมอบของรางวัลให้

จากรูปแบบการสอนเพื่อนช่วยเพื่อนดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่ารูปแบบกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีหลากหลายรูปแบบผู้สอนสามารถเลือกรูปแบบกลวิธีการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับระดับความสามารถผู้เรียนได้โดยคำนึงถึงศักยภาพของผู้เรียนในแต่ละคนแต่ละระดับชั้นซึ่งในที่นี้ผู้ศึกษาได้ปรับเอารูปแบบกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสอนโดยการจับคู่ (One-to-One Tutoring) ซึ่งเป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงกว่าเลือกจับคู่กับผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำกว่าด้วยความสมัครใจของตนเองแล้วทำหน้าที่สอนในเรื่องที่ตนมีความสนใจมีความถนัดและมีทักษะที่ดี

1.3 หลักการใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

Bender (2002, p. 115-139) กล่าวถึงหลักการใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนว่าการให้เพื่อนช่วยเพื่อนจะมีประสิทธิภาพสูงสุดนั้นควรดำเนินไปตามหลักเกณฑ์ดังนี้

1) เพื่อนผู้สอนจะต้องมีทักษะที่จำเป็นเช่นความเข้าใจในจุดประสงค์ของการสอนจำแนกได้ว่าคำตอบที่ผิดและคำตอบที่ถูกต่างกันอย่างไรรู้จักการให้แรงเสริมแก่เพื่อนผู้เรียนรู้จักบันทึกความก้าวหน้าในการเรียนของเพื่อนผู้เรียนและมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนผู้เรียน

2) กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมให้ชัดเจนทั้งนี้เพื่อให้บุคคลทั้งสองช่วยกันบรรลุเป้าหมายในการเรียน

3) ครูเป็นผู้กำหนดขั้นตอนในการสอนให้ชัดเจนและให้เพื่อนผู้เรียนดำเนินการตามขั้นตอนเหล่านั้น

4) สอนทีละขั้นหรือทีละแนวคิดจนกว่าเพื่อนผู้เรียนเข้าใจดีแล้วจึงสอนขั้นต่อไป

5) ฝึกให้เพื่อนผู้สอนเข้าใจพฤติกรรมการแสดงออกของเพื่อนผู้เรียนด้วยว่าพฤติกรรมใดแสดงว่าเพื่อนผู้เรียนไม่เข้าใจทั้งนี้จะได้แก้ไขถูกต้อง

6) เพื่อนผู้สอนควรบันทึกความก้าวหน้าในการเรียนของเพื่อนผู้เรียนตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้

7) ครูผู้ดูแลรับผิดชอบจะต้องติดตามผลการสอนของเพื่อนผู้สอนและการเรียนของเพื่อนผู้เรียนด้วยว่าดำเนินการไปในลักษณะใดมีปัญหาหรือไม่

8) ครูให้แรงเสริมแก่ทั้ง 2 คนอย่างสม่ำเสมอ

9) ช่วงเวลาในการให้เพื่อนช่วยเพื่อนไม่ควรใช้เวลานานเกินไปงานวิจัยระบุว่าระยะเวลาที่มีประสิทธิภาพในการให้เพื่อนช่วยเพื่อนในระดับชั้นประถมศึกษาอยู่ระหว่าง 15- 30 นาที

10) เพื่อนผู้สอนมีการยกตัวอย่างประกอบการสอนจึงจะช่วยให้เพื่อนผู้เรียนเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นความสามารถของนักเรียนในด้านต่างๆ ซึ่งเกิดจากนักเรียนได้รับประสบการณ์จากกระบวนการเรียนการสอนของครู โดยครูต้องศึกษาแนวทางในการวัดและประเมินผล การสร้างเครื่องมือวัดให้มีคุณภาพนั้น ได้มีผู้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

สมพร เชื้อพันธ์ (2547, หน้า 53) สรุปว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ หมายถึงความสามารถ ความสำเร็จและสมรรถภาพด้านต่างๆของผู้เรียนที่ได้จากการเรียนรู้อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน การฝึกฝน หรือประสบการณ์ของแต่ละบุคคลซึ่งสามารถวัดได้จากการทดสอบด้วยวิธีการต่างๆ

ปราณี กองจินดา (2549, หน้า 42) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถหรือผลสำเร็จที่ได้รับจากกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์เรียนรู้ทางด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย และยังได้จำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ตามลักษณะของวัตถุประสงค์ของการเรียน การสอนที่แตกต่างกัน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่เกิดจากกระบวนการเรียนการสอนที่จะทำให้ นักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และสามารถวัดได้โดยการแสดงออกมาทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้าน จิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ

ความหมายของความพึงพอใจ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (อ้างถึงใน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน.2542) ได้ให้ความหมาย ของความพึงพอใจ หมายถึง รัก ชอบใจ และพึงใจ หมายถึง พอใจชอบใจ

จรัส โพธิ์จันทร์ (2553, หน้า 17) ได้กล่าวถึงความพึงพอใจว่าเป็นความรู้สึกของบุคคลต่อหน่วยงานซึ่งอาจ เป็นความรู้สึกในทางบวก ทางเป็นกลาง หรือทางลบ ความรู้สึกเหล่านี้เป็นผลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ กล่าวคือ หากความรู้สึกโน้มเอียงไปในทางบวก การปฏิบัติหน้าที่จะมีประสิทธิภาพสูง แต่หากความรู้สึกโน้มเอียง ไปในทางลบการปฏิบัติหน้าที่จะมีประสิทธิภาพต่ำ

สง่า ภูมรงค์ (2551, หน้า9)กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับผลสำเร็จตาม ความมุ่งหมายหรือเป็นความรู้สึกขั้นสุดท้ายที่ได้รับผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจในงาน เป็นความรู้สึกหรือทัศนคติส่วนบุคคลที่จะทำงานด้วยความภูมิใจและเต็ม ใจเพื่อให้งานนั้นได้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้โดยจะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลและองค์กร

ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ

ทฤษฎีการจูงใจของ MC Celland (2551, หน้า 6) ซึ่งแบ่งความต้องการของมนุษย์เป็น 3 ประเภท คือ ความต้องการความสำเร็จ ความต้องการมีอำนาจ และความต้องการความสัมพันธ์ โดยความต้องการความสำเร็จ หรือเรียกว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้น ถ้าบุคคลใดมีสูงจะมีความปรารถนาที่จะทำในสิ่งหนึ่งให้ลุล่วงไปด้วยดี

ทฤษฎีอีอาร์จี (2554, หน้า 20) ได้พัฒนามาจากทฤษฎีความต้องการของ Maslow ได้แบ่งความต้องการ ของคนออกเป็น 3 อย่าง ดังนี้

1. ความต้องการมีชีวิต ความต้องการมีความเป็นอยู่ที่ดีทั้งทางร่างกายและวัตถุ
2. ความต้องการความสัมพันธ์ ความต้องการมีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ดี
3. ความต้องการความเจริญเติบโต ต้องการเจริญเติบโตและการพัฒนาทางจิตใจ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จิราพร แก้วกล้า (2558:บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ เรื่องพื้นที่ โดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยและเพื่อศึกษาความพึงพอใจในการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนปรินส์รอยแยลส์วิทยาลัย ผู้วิจัยดำเนินงานด้วยการสร้างเครื่องมือซึ่งได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่องพื้นที่ วิชาคณิตศาสตร์ ระดับประถมศึกษาปีที่ 4 แบบปรนัย 4 ตัวเลือก 20 ข้อ รวมทั้งหมด 20 ข้อ และแบบสอบถามความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน นำไปทดลองใช้กับเด็กกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนปรินส์รอยแยลส์วิทยาลัย จำนวน 45 คน จากนั้นดำเนินการศึกษาทดลอง ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้นผู้ศึกษาค้นคว้าได้ดำเนินการทดสอบก่อนเรียน(Pre-test)กับผู้เรียนและการทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เรื่องการหาพื้นที่ จากนั้นตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลในแบบทดสอบ แล้วจึงประมวลผลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ดังนี้ 1. ค่าคะแนนเฉลี่ย 2. ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) 3. ค่า t-test นำข้อมูลที่ได้มาสรุปผล และอภิปรายผลทางการศึกษาและให้ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษต่อไปผลการวิจัยปรากฏว่า การจัดการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์สามารถใช้วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนเกิดความหลากหลายทางความคิด การจัดกิจกรรมที่เป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ โดยมีการร่วมมือกันทำกิจกรรม คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยได้รับบทบาทเป็นผู้สอนและผู้เรียน แลกเปลี่ยนความคิดและครูผู้สอนมีหน้าที่วางแผนจัดกิจกรรมพร้อมทั้งคอยให้คำแนะนำ คอยให้คำปรึกษาด้านการเรียนของนักเรียนและรูปแบบวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีผลต่อคะแนนหลังเรียนของนักเรียน จากคะแนนของแต่ละกลุ่ม สังเกตได้ว่านักเรียนที่อยู่กลุ่มเดียวกันคะแนนของแต่ละคนห่างกันไม่มาก

บุษยากร ชัยชวา ผาสุข บุญธรรมและเพ็ญพิศุทธิ์ ใจสนิท (2560:บทคัดย่อ) งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชนเผ่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนแม่แอบวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย ประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 23 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา2557เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบเพื่อนช่วยเพื่อน แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่าหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยด้าน ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนเท่ากับ 3.22 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ14.35 และยังสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือร้อยละ60 โดยภาพรวมนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งอยู่ในระดับมาก โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 และเมื่อพิจารณาแต่ละด้าน พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อด้านครูผู้สอนอยู่ในระดับมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 4.52 ด้านการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ ด้านเนื้อหาวิชาและด้านการวัดและประเมินผลอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ4.02,4.21,และ4.32ตามลำดับ

นันทิพร ม่วงแจ่ม (2560:บทคัดย่อ)การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาจีนได้บุคคลธรรมดากับการบัญชีที่ได้รับการพัฒนาโดยการจับกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นร้อยละ 70 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับ ปวช.ปีที่ 3 ห้อง2 สาขาการ

บัญชี จำนวน 34 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ผลจากการวิจัย พบว่า จำนวนผู้ที่ผ่านเกณฑ์ เพิ่มขึ้นจากเดิมร้อยละ 26.47 เป็นร้อยละ 94.12 และมีผู้ไม่ผ่านเกณฑ์จากเดิมร้อยละ 88.98 ลดลงเหลือ ร้อยละ 5.88 (จำนวน 2 คน) ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ส่วนในด้านของการพัฒนาของผู้เรียน พบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการเรียนดีขึ้นมีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 67.65 ผู้เรียนมีพัฒนาการเท่าเดิม จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 32.35 ผลจากการพัฒนาหลังจากได้มีการจัดการเรียนการสอนโดยการจับกลุ่ม เพื่อน ช่วยเพื่อน นักเรียนกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวแล้ว นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น การจัดการเรียน การสอนโดยการจับกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ช่วยทำให้นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่าย เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และช่วยเหลือกันระหว่างเพื่อนภายในกลุ่มทำให้นักเรียนได้เรียนรู้มากขึ้น นักเรียนต้องเตรียมตัวอยู่ เสมอ นักเรียนรู้ข้อบกพร่องที่ควรแก้ไขของตนเองและทำให้เกิดความมั่นใจในการเรียนรู้ กล้าเผชิญปัญหาสำหรับ ครูผู้สอน ทำให้ครูค้นพบวิธีการที่เหมาะสมในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการพัฒนา แบ่งแยกเป็นราย กลุ่มโดยการทดสอบก่อนการใช้วิธีการจับกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน (กลุ่มเก่ง ปานกลาง อ่อน) โดยแบ่งให้มีสมาชิก ในกลุ่ม ๆ ละ 3 – 4 คน มีความสามารถที่แตกต่างกัน นักเรียนที่มีความสามารถใน การเรียนสูงกว่าเพื่อน สมาชิกในกลุ่มจะทำการช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อนกว่า การช่วยเหลือกันภายใน กลุ่มสามารถแก้ปัญหาที่พบ จากการท าแบบฝึกหัดไม่ถูกต้อง ปรับเปลี่ยนเป็นสามารถทำแบบทดสอบได้ตาม วัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ เมื่อ เรียนจบเนื้อหาในบทเรียนได้สูงขึ้นกว่าก่อนการใช้วิธีการจับกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

อมรรัตน์ เหล่าบุญมา (2560:บทคัดย่อ) การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์เรื่องเวลา โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคล (TAI) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีวัตถุประสงค์การวิจัยสามประการได้แก่ (1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา คณิตศาสตร์ เรื่องเวลาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการสอนด้วยเทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็น รายบุคคลก่อนเรียนและหลังเรียน (2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เรื่องเวลาของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการสอนด้วยเทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคลกับการสอนแบบ ปกติ และ (3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เรื่องเวลา ที่ได้รับการสอนด้วย เทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคล (TAI) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ประชากร คือ นักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ จำนวน 435 คน สุ่มตัวอย่าง ด้วยวิธีแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 110 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม และกลุ่ม ทดลอง จำนวนกลุ่มละ 55 คน เครื่องมือที่ใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง เวลา และ แบบสอบถามวัดความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคกลุ่มเพื่อน ช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคล (TAI) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (Dependent t test) ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนโดยการ จัดกิจกรรมการเรียนรู้อธิบายเรื่องเวลา โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็น รายบุคคล (TAI) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยการการจัดการเรียนการสอนด้วย เทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคล (TAI) ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนโดยเฉลี่ยสูงขึ้นก่อนเรียน 5.04 คะแนน นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคล (TAI) มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการเรียนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนโดยเฉลี่ยของการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคล (TAI) สูงกว่าการเรียน

แบบปกติอยู่ 1.82 คะแนน ความพึงพอใจของนักเรียนเป็นรายบุคคลต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่องเวลา โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคล (TAI) นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมากทุกข้อ โดยข้อที่ได้รับการประเมินสูงสุดในสามลำดับแรก ได้แก่ นักเรียนชอบการเรียนรู้เป็นกลุ่มแบบช่วยเหลือกัน (4.09) นักเรียนจดจำและเรียนรู้ได้ดีขึ้น (4.07) นักเรียนมีความสนุกสนานและกระตือรือร้นในการเรียน (4.05) ตามลำดับ

นางสาวพัชราภรณ์ สุขทั่วญาติ (2563:บทคัดย่อ) การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง พหุนาม การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์หลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง พหุนาม ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 เรื่องพหุนามกับระดับร้อยละ 60 ขึ้นไปของคะแนนรวมกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 จำนวน 41 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรีซึ่งเป็นห้องที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการสอน ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยทั้งหมด 12 คาบเรียน ผู้วิจัยประเมินผลการเรียนรู้ เรื่อง พหุนาม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง พหุนาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และ t-test for One Sample ซึ่งคำนวณโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป สำหรับการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ใช้สูตร IOC ผลการวิจัยพบว่า ผลที่ได้จากการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง พหุนาม พบว่าคะแนนของนักเรียนส่วนใหญ่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม

ระเบียบวิธีการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพาณิชย์การที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 5 ห้อง จำนวน 128 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพาณิชย์การที่กำลังศึกษาในภาคเรียน ที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้อง ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 ห้อง 1 จำนวน 29 คน โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ใช้เครื่องมือในการวิจัย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นดังนี้

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น จำนวน 2 แผน

2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ซึ่งใช้เป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

1.3 แบบสอบถามความพึงพอใจ

3. การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

3.1 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ตัวอักษรฮิรางานะ จำนวน 4 ชั่วโมง ประกอบด้วยเนื้อหาย่อยดังนี้ ตัวอักษรฮิรางานะเสียงใส ตัวอักษรฮิรางานะเสียงขุ่น เสียงควบ เสียงสี่เล็ก เสียงอื่น ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาหลักสูตรคำอธิบายรายวิชาเพื่อกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้และขอบข่ายเนื้อหา

ขั้นที่ 2 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามขั้นตอน

ขั้นที่ 3 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างเสร็จแล้วไปนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและกิจกรรมได้แก่

อาจารย์ภารดี เนติเจียม ที่ปรึกษาผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ

อาจารย์ขวัญใจ สอนศิริ รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ

อาจารย์วาสนา เก่าพิมาย อาจารย์ประจำสาขาพื้นฐาน

ขั้นที่ 4 เมื่อปรับแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้วจึงนำไปใช้งานจริงนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 ห้อง 1 สาขาการบัญชี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ

3.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อซึ่งใช้เป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาคู่มือครุรายวิชาภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น เรื่องตัวอักษรฮิรางานะเสียงใส และเอกสารเกี่ยวกับการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้และการสร้างแบบทดสอบแบบปรนัย

ขั้นที่ 2 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อโดยให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ขั้นที่ 3 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คนพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาความถูกต้องและความเหมาะสมของเนื้อหา ได้แก่

อาจารย์ภารดี เนติเจียม ที่ปรึกษาผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ

อาจารย์ขวัญใจ สอนศิริ รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ

อาจารย์วาสนา เก่าพิมาย อาจารย์ประจำสาขาพื้นฐาน

ขั้นที่ 4 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ปรับปรุงแล้วไปทดสอบกับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย

3.3 การสร้างแบบประเมินความพึงพอใจการสอน

ขั้นที่ 1 วิเคราะห์จุดประสงค์เนื้อหา

ขั้นที่ 2 สร้างแบบประเมินความพึงพอใจให้ครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

ขั้นที่ 3 นำแบบประเมินความพึงพอใจที่สร้างเสร็จแล้วไปนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านเพื่อตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาความเหมาะสมความครอบคลุมของข้อความได้แก่

อาจารย์ภารดี เนติเจียม ที่ปรึกษาผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ

อาจารย์ขวัญใจ สอนศิริ รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ

อาจารย์วาสนา เก่าพิมาย อาจารย์ประจำสาขาพื้นฐาน

ขั้นที่ 4 เมื่อปรับแก้ไขแบบประเมินความพึงพอใจตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้ว จึงนำไปใช้งานจริงกับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 ห้อง 1 สาขาการบัญชี ภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2565 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพาณิชย์การ

4.วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โดยดำเนินการ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ทดสอบก่อนเรียนกับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย

ขั้นที่ 2 ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้

ขั้นที่ 3 ทดสอบหลังเรียนกับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย เพื่อดูผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบให้คะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้วนำไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานเก็บรวบรวมข้อมูลแล้ววิเคราะห์พัฒนาการด้านคะแนนของนักศึกษา

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนมา วิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐานได้แก่ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ การทดสอบค่าที (t-test for dependent)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางแสดง คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น โดยการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1

การทดสอบ	N	Mean	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	29	2.69	1.79	33.78	0.0000
หลังเรียน	29	18.10	1.72		

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่นโดยการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียน พบว่าคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง แสดงผลความพึงพอใจของนักศึกษาที่เรียนโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษา
ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. นักศึกษามีความสนใจที่จะเรียนรู้เรื่องตัวอักษรธรรานะมากขึ้น	4.34	0.50	มาก
2. นักศึกษาคิดว่าการเรียนแบบช่วยเพื่อนทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนมากขึ้น	4.40	0.50	มาก
3. นักศึกษามีสมาธิในการเรียนภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่นมากขึ้น	4.39	0.49	มาก
4. นักศึกษารู้สึกสนุกสนานกับการเรียนมากขึ้น	4.49	0.51	มาก
5. นักศึกษาอยากให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การเรียนแบบช่วยเพื่อนอีก	4.55	0.48	มากที่สุด
6. การเรียนแบบช่วยเพื่อนใช้ในการทบทวนความรู้และฝึกทักษะได้ดี	4.11	0.88	มาก
7. การเรียนแบบช่วยเพื่อนช่วยฝึกการอ่านออกเสียงตัวอักษรได้ดี	4.08	0.59	มาก
8. การเรียนแบบช่วยเพื่อนทำให้นักศึกษาทราบความก้าวหน้าและข้อบกพร่องของตนเอง	3.96	0.66	มาก
9. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับนักศึกษา	4.55	0.48	มากที่สุด
10. นักศึกษาชอบเรียนวิชาภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น	4.11	0.88	มาก
รวม	4.29	0.50	มาก

แสดงผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่เรียนโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการพบว่านักศึกษามีความพึงพอใจโดยรวมคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.29 อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือนักเรียนอยากให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 อยู่ในระดับมากที่สุดอันดับที่สองคือนักศึกษารู้สึกสนุกสนานกับการเรียนมากขึ้น ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.49 อยู่ในระดับมาก อันดับที่สามคือนักศึกษาคิดว่าการเรียนแบบช่วยเพื่อนทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนมากขึ้น ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 อยู่ในระดับมาก และอันดับสุดท้ายคือ การเรียนแบบช่วยเพื่อนทำให้นักศึกษาทราบความก้าวหน้าและข้อบกพร่องของตนเอง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96 อยู่ในระดับมาก

สรุปผลการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่นโดยการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ พบว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่เรียนโดยการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่นโดยการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ พบว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องจากการเรียนการสอนโดยการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ช่วยให้นักเรียนมีความใกล้ชิดสนิทสนม สามารถอธิบายเนื้อหาที่เรียนและลดช่องว่างระหว่างวัยได้ ทำให้การเรียนการสอนเข้าใจมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของอมรรัตน์ เตยหอม (2563:บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการให้เหตุผลทางคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด และ 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน ประตู่ชัย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 ซึ่งกำลังศึกษา อยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 39 คน ได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด เรื่อง การคูณ การหาร จำนวน 20 แผน แบบทดสอบวัดความสามารถในการให้เหตุผลทางคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ การหาร มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.85 และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คณิตศาสตร์เรื่อง การคูณ การหาร มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.80 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีแบบกลุ่มเดียว ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการให้เหตุผลทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลัง ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้ อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังได้รับการ จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของนางสาวพัชราภรณ์ สุขทั่วญาติ (2563:บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์หลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง พหุนาม ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 เรื่องพหุนามกับระดับร้อยละ 60 ขึ้นไปของคะแนนรวมกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 จำนวน 41 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรีซึ่งเป็นห้องที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการสอน ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยทั้งหมด 12คาบเรียน ผู้วิจัยประเมินผลการเรียนรู้ เรื่อง พหุนาม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง พหุนาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต

(Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และ t-test for One Sample ซึ่งคำนวณโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป สำหรับการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ใช้สูตร IOC ผลการวิจัยพบว่า ผลที่ได้จากการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง พหุนาม พบว่า คะแนนของนักเรียนส่วนใหญ่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม

2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่เรียนโดยการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพาณิชย์การ พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ นักเรียนอยากให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 อยู่ในระดับมากที่สุดอันดับที่สองคือ นักศึกษารู้สึกสนุกสนานกับการเรียนมากขึ้น ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.49 อยู่ในระดับมาก อันดับที่สามคือ นักศึกษาคิดว่าการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนมากขึ้น ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 อยู่ในระดับมาก และอันดับสุดท้ายคือ การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้นักศึกษาทราบความก้าวหน้าและข้อบกพร่องของตนเอง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96 อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากจากการจัดการเรียนการสอนโดยการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ทำให้นักเรียนเรียนอย่างสนุกสนาน กระตือรือร้นไม่น่าเบื่อหน่ายต่อการเรียน กิจกรรมนี้ช่วยให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ทำให้นักเรียนอยากเรียนและยังช่วยให้นักเรียนเข้าใจในบทเรียนมากยิ่งขึ้น โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของเสาวรี ภูบาลชื่นและสมทรง สิทธิ (2560:บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับเทคนิควิธีการพัฒนา กระบวนการจัดการเรียนรู้ วิชาศิลปะ สารนาฏศิลป์ 2) พัฒนาระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน 3) ศึกษาผลการใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธี สอนแบบทางตรงร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 35 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 8 แผน แบบ วัดทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบวัดความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ t-test (Dependent Sample t-test) ผลการวิจัยปรากฏดังนี้ 1. ผู้ทรงคุณวุฒิด้านนาฏศิลป์มีความคิดเห็นว่าการจัดการเรียนรู้เข้าถึงจุดประสงค์และธรรมชาติของรายวิชาเป็นหลัก ส่งเสริมให้เกิดเกิดทักษะความชำนาญ เพื่อให้เกิดความมั่นใจและภาคภูมิใจในตนเอง 2. กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย 7 ชั้นมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุดเท่ากับ (= 4.60) 3. ผลการใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้ 3.1 กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.11/ 87.48 3.2 นักเรียนมีทักษะปฏิบัติด้านนาฏศิลป์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับ ดีมาก 3.3 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเพิ่มขึ้นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ.05 3.4 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. จากผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางเรียนสูงขึ้น เมื่อใช้วิธีการสอนโดยการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ดังนั้นในรายวิชาอื่น ๆ อาจจะมีการนำวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

2. จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยและทำการวิจัย พบว่า การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนช่วยในการเรียนการสอนส่งผลช่วยให้เกิดพัฒนาการทางด้านการเรียนรู้ของผู้เรียน แต่หากว่าผู้สอนใช้วิธีการเดิมซ้ำๆ การศึกษาจะทำให้เกิดการเบื่อหน่าย ดังนั้น ผู้สอนต้องคอยแสวงหา ศึกษาและค้นคว้าให้มีกิจกรรมการศึกษาที่หลากหลายในการจัดการเรียนการสอน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาอย่างสูงสุด

บรรณานุกรม

จิราพร แก้วกล้า. (2558). พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง พื้นที่ โดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยและเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนปริณสรอยแยลล์วิทยาลัย.วิทยานิพนธ์ครุศาสตรอุตสาหกรรมมหาบัณฑิต, สาขาวิชาครุศาสตร์

เทคโนโลยี, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.

บุษยากร ช้ายขวา ผาสุข บุญธรรมและเพ็ญพิศุทธิ์ ใจสนิท. (2560). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-assisted Learning) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชนเผ่า ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต,มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.

นันทิพร ม่วงแจ่ม. (2560). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษีเงินได้บุคคลธรรมดากับการบัญชี โดยการจับกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 สาขาการบัญชี ปีการศึกษา 2560. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจ, สาขาการบัญชี, มหาวิทยาลัยเซ็นจอร์น.

อมรรัตน์ เหล่าบุญมา. (2560). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์เรื่องเวลา โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคล (TAI) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. สาขาคณิตศาสตร์ศึกษา, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

นางสาวพัชราภรณ์ สุขท้วญาติ. (2563). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง พหุนาม. สาขาคณิตศาสตร์ศึกษา, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.